

ÜKS

Sülearvuti krõbisevast valjuhääldist kostis meeleheitlik karje. See summutati järsult ja järgnes vaikus.

Grace vaatas aeglaselt Kitti poole. Too istus Grace'i voodi-jalutsis ühiselamutoas, mille olid talle lahkelt eraldanud Durhamis asuva Kõrgeaulise Bede'i akadeemia administratiivsed jõud. Salajas nautis ta vaatepilti, mida pakkus range Kitt kitšilikult lahedal Jõujumbude tekil, mille Grace oli Leedsist kaasa toonud. Kuid ta ei saanud seda välja öelda, sest siis oleks Kitt mujale istunud, aga praegune mõneti koomiline vaatepilt oli ainus, mis aasta eest Jodie Perkinsiga juhtunult mõtted mujale viis. Tüdruk oli jõudnud napilt kuu aega koolis käia.

„Olgu peale, see karjatus põhjustaks kellel tahes luupainajaid. Kuidas sa sellest teada said?“ küsis Kitt kulmu kortsutades.

„Ma peaksin kurt ja pime olema, et seda mitte teada. Esimese aasta omad muust ei räägigi. Ründajat ei tabatud, nii et nüüd arutavad kõik seda, kes on järgmine. Et kas keegi meist samamoodi kaob nagu tema.“

Kitt vaatas hetke pingsalt oma endist abi, kes enne Kõrgeaulise Bede'i akadeemiasse raamatukogundust õppima asumist oli töötanud koos temaga Vale of Yorki ülikooli raamatukogus. „Ja see salvestis lihtsalt vedeles niisama kõigile kättesaadavalt, eks ole?“

„Mitte päriselt,“ vastas Grace pruuni lokki kõrva taha lükates. „Akadeemial on õpilasraadio. See oli nende salvestiste arhiivis.“

„Ütle mulle, et sa ei häkkinud sinna sisse,“ palus Kitt silmi sulgedes, just nagu aitaks see teda Grace’i vältimatu vastuse eest kaitsta.

„Nende salasõna on KÕRGEAULINEBEDE2020. Kuule nüüd, seda ei saa päriselt häkkimiseks lugedagi. Ma olen kõrtsidelgi näinud wifi salasõnu, mida on raskem läbi hammustada.“

Kitt avas silmad ja vangutas kergelt pead. „Igal juhul võta teadmiseks, et mina sinu kautsjonit maksma ei hakka, kui sa vahele jääd.“

Naised vahetasid pilke. Mõlemad teadsid, et kui Grace’i kalduvus reegleid murda ta viimaks trellide taha saadaks, oleks Kitt esimene vajalikke summasid tasuma. Lõppude lõpuks ei saanud ju Grace pärast seda, mis suvel oli juhtunud, ka oma vanematele helistada.

„Mängi see uuesti ette,“ sõnas Kitt.

Grace hingas sügavalt sisse ja valmistus mõneti ärevusse ajavat klippi veel kord ette mängima. Seda ei saanud just õdusaks pühapäevaõhtuseks kuulamiseks nimetada. Eeldades, et Kittil olid korduse palumiseks omad põhjused, klikkas Grace kuulekalt nuppu.

„Te kuulatte raadiojaama Castle Rock FM, kus tudengid teevad saateid tudengitele, ja mina olen Randy Hobbs.“ Saatejuhi hääl oli läägelt libe, peaaegu imalmagus, pannes Grace nägu krimpsutama. Ta oli klippi juba viis korda kuulanud ja DJ hääl polnud sugugi vähem ärritavaks muutunud. „Niisiis, kõik esmakursuslased peaksid olema tuttavad meie järgmise helistajaga, kelleks on mehaanikatudeng Jodie Perkins. Ta võttis meiega ühendust väitega, et on avastanud midagi, mis rabab kogu Kõrgeaulise Bede’i kogukonda. Ainult kuuajase õppimise järel siin on see küll päris julge väide. Sa oled meil nüüd liinil. Halloo, Jodie?“

„Randy?“ Jodie peaaegu kriiskas DJ nime ning kostis sahisev heli, otsekui räägiks ta jooksu pealt ja telefon liiguks üles-alla.

„Jah, Jodie, me kuuleme sind. Kas sinu pool otsas on kõik kombes? Saan aru, et sul on meile rääkida midagi kellegi kohta, kes on Kõrgeaulises Bede'is tähtsal kohal.“

„Jah,“ vastas Jodie. Sahin aeglustus ja siis katkes. Telefonist kostev hingeldamine andis mõista, et Jodie püüab hinge tõmmata. „Otsustades selle järgi, kuidas asjalood Kõrgeaulises Bede'is on, ei tule see ehk mõnele üllatusena, aga ma olen pisut kaevanud ja nüüd on mul tõendid selle kohta, et ... et ... mida? Ei ... Mida *sina* siin teed?“

„Jodie, kas kõik on korras?“ küsis Randy tungivalt.

„Ei! See ... Ssssss ...“ oli kõik, mida Jodie vastata suutis, siis kostis rüseluse heli ja seejärel juba liigagi tuttav kõrvululukustav karjatus.

Hetke valitses vaikus, siis hakkas Kitt rääkima.

„Mis heli see seal lõpus oli? Ta oleks nagu läbi hammaste sisistanud.“

„Ei tea,“ kostis Grace. „Ta nagu oleks püüdnud midagi öelda. Äkki mingi nime?“

„Ja politsei ei leidnud Jodiet ei elusa ega ka surnuna?“

„Ei. Nad ei saanud isegi selles kindlad olla, et mõrv oli üleüldse toimunud. Laipa polnud. Ka mitte kohtumeditiinilisi tõendeid kabluse kohta.“

„Aga tunnistajaid?“ küsis Kitt.

„Mitte keegi ei andnud märku. Randy Hobbs on öövahetuses. See kõik toimus kolmapäeva varastel hommikutundidel. Sel ajal pole eriti kedagi liikvel.“

„Aga klipi lõpus Jodie ilmselgelt rääkis kellegagi, tõenäoliselt ründajaga. Ainuüksi see on mingiks tõendiks, et rüselus toimus.“

„Kõiki üksikasju ma ei tea, aga teise inimese häält kuulda pole, nii et me ei tea, mis liini teises otsas toimus. Jodie karjatab, aga seda võis ta teha ka tolle kellegi eest ära joostes, ning võib-olla

ta pääses ja kadus. Me ei tea, kas too, kellega ta rääkis, üldse sai ta kätte ja tegi talle füüsiliselt midagi või ei.“

„Me ei tea, aga tema kadumise järgi võiks seda arvata,“ lausus Kitt. „See on traagiline lugu, Grace, eriti arvestades tüdruku noorust, aga ma pole kindel, mida mina praegu teha saaksin.“

Grace silmitses Kitti karmilt. „Ära tule mulle jama ajama. Sina oled selleks just kõige kvalifitseeritum inimene.“

„Mina sinu asemel Mali kuuldes seda ei ütleks,“ märkis Kitt kummaliselt rahuloleva muigega.

„Peainspektor Halloran koos oma kambaga juba uuris seda. Nüüd on sinu kord.“

„Uurimine ei käi tegelikult kordamööda. Ja ma pole ka kindel, et politseinike nimetamine Hallorani kambaks just sobilik on ...“

Grace sõlmas käed rinnale. „Mina sain aru, et sa tegid tolle eradetektiiv kvalifikatsiooni värgi läbi selleks, et inimesi aidata?“

„Jah, aga eradetektiivid aitavad kliente. Maksvaid kliente.“

„Ja siis? Sa ei võta seda juhtumit sellepärast, et see ei too sulle kasu?“

Kitt ohkas peaaegu kuulmatult. Peaaegu. „Asi pole kasus. Asi on kuludes. Palun vabandust, et ma ei taha oma raha Grace Edwardsi juhitud tühja tuule tagaajamisele kulutada. Igasuguse operatsiooni paikapanek nõuab rahastust. Ma alles alustasin ja mul on olemas vaid põhilised vahendid. Sellest rääkides – kas sa sellepärast palusidki, et ma oma varustuse kaasa võtaksin? Arvasin, et sa tahad vaid sellega mängida.“

„No on selles siis midagi halba, kui tahad proovida kohvi-topshoidjat, mis on tegelikult kaamera, aga kui noor tüdruk on kadunud ja võimalik, et lausa surnud, siis jääb spioonivarustusega mängimine igatahes teisele kohale.“

„See on kohutav lugu, lihtsalt kohutav, aga selleks, et juba rohkem kui aasta eest liiva jooksnud uurimise kallal kaevama hakata, läheb mul veelgi rohkem vahendeid tarvis. Taolistel

puhkudel, kui kadunud on keegi nii noor inimene, on meil ka kohustus ohvri lähedaste suhtes taktitundeline olla. Ei saa niisama lihtsalt sisse tormata ja vanu mälestusi esile kiskuma hakata.“

„Seda ma ei soovitagi, aga kusagilt me ju ometi saame alustada. Piiratud vahendid muudavad selle juhtumi lihtsalt loominguks väljakutseks. Ja üleüldse, ma sain aru, et sa tahad oma agentuuri püsti panna?“

„Tahan jah.“

„No igal juhul ei suuda sa iialgi osaajaga raamatukogus töötada ning oma raamatuoste rahastada, kui pole endale kõva ja kogenud detektiivi mainet loonud, aga selleks on Yorki kesklinnas paari üleaisalööjat jälitades väga vähe võimalusi.“

„Ah tõesti,“ märkis Kitt teadajalt. „Ja eks sinul ole parem plaan?“

„Taolise aegunud kuriteo lahendamine nagu Jodie Perkinsi kadumine tooks sulle kindlasti tähelepanu.“

Kitt kirtsutas kahtleval ilmel nina.

„Palun ära sunni mind sulle ette mängima YouTube'i videot, kus Jodie vanemad infot paluvad. See on südantlõhestav,“ ütles Grace. Tõsiasi, et ta ise oli pärast video vaatamist oma hea kümme minutit nutnud, jättis ta enda teada. „Me teame, et sa oled seal kusagil, Jodie, kullake,“ oli Jodie ema öelnud. „Me ei lase sul saada järjekordseks teadmata kadunud tüdrukuks, keda ei leitagi. Me ei anna alla.“

Vanemad, kes nii armastavalt anusid, et tütar neile tagasi antaks, oleks iga kell pisara silma toonud, aga seekord tabas see video veel eriti hella närvi. Grace'i viimasest telefonikõnest emaga oli möödus juba poolteist kuud. Ta oli püüdnud end veenda, et see on hea. Et ehk aitab see, kui nad pisut aega lahus veedavad, emal harjuda mõttega, et Grace ei ilmuta kunagi niisugust kuulekust, nagu India päritolu noorelt naiselt traditsiooniliselt oodatakse.

Sellegipoolest ei uskunud ta, et pärast Perkinsite palve vaatamist leiduks kedagi, kes poleks oma perekonna järele igatsema hakanud.

Elu Durhamis tundus oodatust eraldatum. Grace oli lahus nii oma Leedsi kui ka Yorki sõpradest, FaceTime ei asendanud publikohtumist või tantsuõhtut ja Durhamis polnud ta veel õieti kedagi lähedasemat leidnud. Eraldatusetunnet süvendas veelgi tõsiasi, et Weari jõe tõttu kujutas Durham endast omaette poolsaart. Teleuudistes edastatud palve oma kadunud tüdrikat leida püüdvatelt vanematelt oli läbi murdnud Grace'i viimasest kaitsesest.

„Seda pole vaja,“ katkestas Kitt Grace'i mõtiskelu. „Suudan vaid ette kujutada, mida tema vanemad läbi elasid, mis on ka põhjuseks, miks ma vanu haavu lahti rebida ei taha. Igal juhul, kas sa ilma detektiivitöötagi piisavalt hõivatud pole? Tavaliselt tahad sa sellistes asjades kaasa lüüa, sest sul pole midagi põnevat teha, aga sa oled just alustanud uues linnas uues õppeasutuses. Vaevalt küll, et see praegu nii on.“

„Jah, ma olen piisavalt õpingutega hõivatud, aga kui kuulsin, mis selle tüdrukuga juhtus ... noh, see jäi mind kummitama.“

Korts Kitti kulmude vahel süvenes.

„Ma tean, ma ütlesin, et kõik peavad end järgmiseks ohvriks, aga tegelikult olen päriselt mures, et keegi röövis tüdruku ja tegi talle midagi ning see võib ka kellegi teisega juhtuda. Sa ütled, et me ei peaks vanu haavu lahti rebima, ja ma saan sellest aru. Aga kui vanemad ei tea, mis nende lapsega juhtus – kas sa tõesti arvad, et niisugune haav üldse paraneb?“

„Eks vist mitte,“ möönis Kitt.

„Me ei peagi Jodie vanemaid asjasse segama, enne kui meil midagi kindlat käes on. Kas asi pole seda väärt, kui me leiame midagi, mis aitab vanematel rahu saada?“

„Jah, sul on õigus, see on küll seda väärt. Ja kui see sulle tõesti muret valmistab, muudab see asja.“

„Vabandust, kas sa ütlesid just, et mul on õigus? Kas saaksin selle kirjalikult?“

„Uuh, aitab küll!“ vastas Kitt. „Võib-olla ma lihtsalt vaigistan sind, et sa omapäi uurimist ei alustaks – mille võid täiesti tuksi keerata, kui ma sind ei juhenda. Pealegi on tõsi, et kuigi petvad abikaasad mulle praegu või ja leiva lauale toovad, ei saa seda just põnevaks tööks nimetada.“

„Nii et sa siis aitad?“

„Kui see sind natukenegi rahustab, siis jah, ma uurin asja. Aga juhtumi lahendamise suhtes ei saa ma midagi lubada. Ära mõista mind valesti, ma olen osav. Ja minu entsüklopeedilised teadmised on mind sarnaste tööde juures hästi aidanud.“

Grace püüdis Kitti uhkustamise peale mitte muiata. Ta tundis ära märgid, mis näitasid, et tema endine ülemus hakkab uurimisse sisse elama, ega tahtnud tema indu mitte millegagi jahutada.

„Aga ma ei taha siiski su lootusi väga suureks ajada. Olen siin ainult kolmapäevani, mis tähendab, et mul on vaid kolm päeva, enne kui pean tagasi raamatukogus olema. Järgnevatel nädalatel saan sellega jätkuvalt tegeleda, aga tõenäoliselt jääb hoog pärast seda vaiksemaks. Töö kaldub üle võtma.“

„Olen kindel, et supernuhk Kitt Hartley suudab kolme päevaga vabalt mõne asjasse puutuva tõendi leida!“

„Kui sa mind veel kord niimoodi nimetad, lähen ma koju,“ teatas Kitt, kuigi kerge naeratus reetis, et ajapikku võiks ta selle tiitliga isegi harjuda. „Siitulekuga oli juba piisavalt probleeme, ilma et sina veel oma tobedate hüüdnimedega asjale hagu juurde annaksid.“

„Oh jaa. Oktoobris ei tohiks puhkust võtta, sest on kiired ajad. Kas Michelle sõdis kõvasti?“

„Muidugi. Aga ma panin peas mängima 2006. aasta „Jane Eyre’i“ miniseriaali. See muutis asja talutavamaks. Sellegipoolest

peaksid sa mõistma, et isegi kui mul oleks terve kuu, on jälg juba ammu jahtunud ja ... ja ... Grace!“

„Mis on?“ küsis Grace, kuid Kitti pilgu suunda nähes surus käe suule, et summutada itsitust.

„Miks su öökapil on too tobe pilt minust?“ Kitt osutas raamitud fotole. Selle oli Grace teinud iidammu, üsna kohe pärast seda, kui oli Kitti assistendina tööle hakanud. Fotol hammustas Kitt suurt omatehtud ingverikoogi tükki. Grace oli pildi öökapile pannud just enne Kitti saabumist ja oli ausalt öelda pisut pettunud, et too seda varem märganud ei olnud. Ta oli saabunud rohkem kui poole tunni eest ja Grace'ile ei meeldinud eriti oma tempude tulemusi oodata.

„Ma ei tea, miks sa niisuguse häälega räägid. Me ei kohtu ju iga päev ja ma tunnen sellest puudust. Sul peaks hea meel olema.“

Vastuseks läkitas Kitt talle terava pilgu. Kuid kui Grace enese vastu kristalselt aus oli, siis polnud tegu mitte niivõrd vale kui kerge liialdusega. Ta oli Kittist puudust tundnud märksa enam, kui seda välja näidata tahtis. Nii elevil kui ta oligi selle pärast, et Kõrgeaulises Bede'is raamatukogundust õppima pääses – seal-samas oli õppinud ka Kitt –, tähendas see lahkumist ainsast perekonnast, kes talle jäänud oli pärast seda, kui ta oma liha ja veri oli temast lahti öelnud.

„Kui lootsid, et ma ennast meelitatuna tunnen, oleksid pidanud parema foto otsima,“ teatas Kitt. „Ütlen ausalt, et hakkam juba ringi mõtlema tolle soovituskirja suhtes, mille kirjutasin, et sa siia koha saaksid.“

Grace itsitas pikalt ja rahulolevalt.

„Sa võid end lunastada sellega, kui ütled, et sul on vähemalt olemas punkt, millest uurimist alustada.“

Grace koputas endiselt naeratades paar korda hiirele. „Kust oleks parem alustada kui mitte inimestest, kes pole tema otsimist lõpetanud?“

Ta jälgis, kuidas Kitt lasi silmadega üle veebilehekülje, kus paluti infot Jodie kadumise kohta. Päises oli suur pilt Jodiest. Tüdruku suured rohelised silmad näisid Grace'i anuvat kohe, kui too neid nägi, ja ta oli vaikselt tõotanud, et teeb Jodie leidmiseks kõik, mis tema võimuses. Ootamatult võõrasse keskkonda sattunud noore naisena oli Grace muutunud ülimalt tundlikuks selle suhtes, kui palju noori tüdrukuid teadmata kadunuks jäi. Tal polnud lootustki oma teed kiiresti leida, kuid Kitti abiga, uskus ta, on tal siiski jõudu kaasa aidata sellele, et Jodie leitaks.

„Kes see tüüp on?“ küsis Kitt. Ta osutas pealtnäha Grace'ivanusele noormehele. Tollel olid üle pea silutud lühikesed mustad juuksed. Grace oli seda lehekülge enne Kitti saabumist mitu korda vaadanud ja lähemal uurimisel märganud, et mehe tumepruunides silmades oli omamoodi loomulikult haavatud ilme.

„Patrick Howard. Siinne taastava õiguse kolmanda kursuse tudeng. Kui me Jodie vanematega ühenduse võtmisega ootame, on tema arvatavasti meie parim valik, keda esimesena ette võtta. Jodie kadumise ajal olid nad paar.“

„Kutsikaarmastus? Või midagi tõsisemat?“ uuris Kitt.

„Nad olid kihlatud ja kuulujuttude kohaselt pole ta Jodie kadumist endale andestanud.“

Kitt kummardus, et Patricku fotot lähemalt uurida. Ta silmitas noormehe nägu hoolikalt, iga näojoont eraldi. „Huvitav,“ sõnas ta viimaks, „kas ta ei saanud Jodie kadumisest üle sellepärast, et tal oli tüdrukuga juhtunud oma osa?“